

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΝΤΟΥΣΣΕ

Σ ψήκωσα τότε τή γροθιά του.

"Εβγαλε τὰ καρδιά..."

Και κείνο ποῦ τὸν πείραζε περισσότερο ἦσαν πρὸς εἰς ἀνοιγθεὶ τόσο ἔξω χωρὶς νὰ μπορῶν νὰ μάσῃ οὐτ' ἓνα φῶρι.

Και, ἀξάφνω, ὁ ἀδέναντος ἀνεμὸς ποὺ φερσόσε ὡς τότε, ἔπεσε ἔξωθεν καὶ ἄδεναντος ἄνεμος ὅταν κοροῦσια καὶ ἡ θάλασσα ἔγιαν ἀτάραχη, ὡς λὰθι. Ὁ Ὑβάνιπ ἀναγκάστηκε τότε νὰ διαλασαίῃ τίς προσπρόθεσας τοῦ γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ φαράδιον παραβάσι τὸν στή στερρά. Εἰς γινε μοσικίδι στὸν Ἰζραῆλ, καὶ δὲν ἐνοικίωθε πειρὰ τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του ἀπὸ τὴν κούρασι... "Ἄν τοὐλάχιστον τὸν βοθησῶς ἡ τέχνη, καὶ ἔκανε καλὸ ψάγμα κεινὴ τὴ μέρα... Μὰ τίποτε! Τὶ ἀναποδιά, Θεέ μου!

Καὶ ὁ Ὑβάνιπ, τραλλὸς ἀπὸ τὸ θερμὸ του, φέναςε καὶ βλαστημῶδες μόνος του...

Τέλος, ὅταν' ἀπὸ ἐπείραξιν ἄνεμος προσπρόθεσας καὶ ἀπὸ ἀνεδιάγγια βάρσα ἔφετας στὸ μέλλο... Ἡ βάρσα τοῦ σάθῃκος μῆρος στὸ μεγάλο ἔξιλο Ἐσταυρωμένο ποῦ τὸν εἶχε στήσει μόνος τοῦ στήν ἀποθλασσαία, καὶ σὲ πόδια τοῦ ὁποίου πηγαναν ἡ γενταίικας, ἔσαν ἔκταν τρισμαία, γιὰ νὰ προσερχθῶν γιὰ κείνους ποῦ χαροπάλεταν ἔξω, στή μαύρη θάλασσα...

Μὰ ὁ Ὑβάνιπ, μόλις βγῆκε στή στερρά, ἀντι νὰ φιλήσῃ τὸν Ἐσταυρωμένο, τράβηξε κατ' ἐπίθεση γιὰ τὴν ταβέρνα τῆς προκειμαίας. Κ' ὕστερα ἀπὸ κάμπωση ὄρα, ἔβγανε ἀπὸ μέσα ξανθιμένο, μὲ κατακόκκινα μάτια, παραπατάοντας... Ἦταναι μεθοσίμος!

Τράβηξε μηχανικά κατὰ τὴ βάρσα του. Τὴ στιγμή ὅμως ποῦ περνοῦσε μῆρος ἀπὸ τὸν Ἐσταυρωμένο καὶ ἀμαρτωλὴ μία σατανική σιφὴς πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἡ ἴδρα μίς τρομερὸς ἐδικίησσε.

Ἐμῆθησε τότε πᾶς, μὴ φορά, ὅλες τίς οἰκονομίας ποῦ εἶχε, τίς διέθεσε γιὰ νὰ φτεράξῃ τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔξιλο Ἐσταυρωμένο καὶ νὰ τὸν στήσῃ ἐκεῖ, —ἐπὶ δὲ μῆρος μὴ χαρὰ νὰ πᾶν νὰ πῆ τὰ λεπτά αὐτὰ στήν ταβέρνα...

Στὸ σκοτεινὸ μυαλό του, ποῦ εἶχε θολώσει τάρρα πλεὶ πολὺ ἀπὸ τὸ κρασί, γεννιήθηκε μὴ φρικτὴ σιφή.

Σήκωσε τότε τὴ γροθιά του, ποῦ ἦταν κεντρή ὡς ῥόμαιο, καὶ δεικνυντάς τὴν τοῦ Ἐσταυρωμένου, τοῦ εἶπε:

— Δὲθ εἶνε ἐὶ ἐσχάρισαί, Χριστέ μου, γιὰ τὸν ὄμορφο σταυρό ποῦ σὸῦ ἔφεταίκα :

Ὁ Χριστὸς τὸν κένταξε ἀμίλητος ἀπὸ τὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου του, μὲ τὰ χέρια ἀλωμένα—μαθημένος στήν ἀνουσία, στοὺς θυμὸς καὶ στήν ἀδικία τῶν ἀνθρώπων.

Μὰ ὁ Ὑβάνιπ, χωρὶς νὰ σαρατῆ καθίλους, σαμαφάλλωσ' στὸν πανέψηλο σταυρὸ, πιάνοντας μὲ τὰ στεραλὰ χέρια του τὰ ἀδέναντα χέρια τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὰ γονατὰ του ποὺ κολλημένα πάντα σὲ πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Ξαφνικά, ὁ Ὑβάνιπ, σφιγγοντας τὰ μεγάλα, σκελίσια δόντια του, βγαλε μὲ δέναντ τὰ καρτὰ ποῦ κρατοῦσαν καρφαριμένα τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ πᾶς στὸ σταυρὸ. Κατόπι, γλυτόσορα παρανοικὴ ἐβγαλε καὶ τὰ καρτὰ τῶν μοδιῶν...

Μέσα στή δίνη τῶν κυμάτων...

ἰδικιηθεὶ! Ἐξεδιήθη τὸ Χριστό, ἐπειδὴ δὲν ἔκανε καλὸ ψάγμα κεινὴ τὴ μέρα!...

Μὰ τὸ ἔξιλο σῆμα τοῦ Χριστοῦ μόλις ἔπεσε στή θάλασσα μεταμορφώθηκε ἀμέσως σὲ μὴ χρυσεὴ βάρσα μὲ κεντημένα πᾶντα.

Ἡ βάρσα αὐτὴ ἦτανε γεμάτη ἀπὸ λευκὰ σχήματα ποῦ ἐμοιάζαν μὲ ἀνθρώπους. Ὁι ἀνθρώποι αὐτοί, ὡς τοὺς ποῦμε ἔτσι, σήκωναν μὲσ' ἀπὸ τὴ θάλασσα μετᾶξιναι δίχτυα, γεμάτα χροσόφωρα!...

Ὁ Ὑβάνιπ ἔβλεπε μὲ κατάπληξι τὸν τὴ βάρσα νὰ μεγαλώνῃ καὶ νὰ ψηλώνῃ γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ χωρθεῖ ἄλα τὰ ψάρια ποὺ μάζωναν τὰ δίχτυα ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ἄ! αὐτὴ ἦταναι μὴ μοναδικὴ εὐκαιρία καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὴ χάσῃ.

Ἐτρεξε στὴ βάρσα του, μῆτις μέσα καὶ ἄρχιος νὰ λάμνη, μὲ δση δέναντ εἶχε, γιὰ νὰ φτάσῃ τὴν ἄλλη βάρσα καὶ νὰ τῆς πάρῃ τὸ πολύτιμο φορτίο της. Ναι, ἦταν ἀποφασισμένος νὰ πάρῃ ἀπὸ τοὺς τυχεροὺς ἐκείνους ψαράδες ἄλα τὰ ψάρια, μ' ἂν ἀκόμα θὰ χροσάδατανε νάρθη στὰ χέρια μαῦς του.

Ἐστὶ ποῦ τραβοῦσε κουτὶ, εἶδες ἀλωμένα στὴ θάλασσα τὰ δίχτυα τῆς ἄλλης βάρσας—γεμάτα μεγάλα ψάρια...

Τὸ ὄραμα αὐτὸ τοῦ ὅμοιος δυνάμεις νὰ τραβᾷ κουτὶ μὲ περισσότερὴς δυνάμη, γιὰ νὰ φτάσῃ τὴν ἄλλη βάρσα μὴ ὄρα ἀρχίτερον... Φανταζότανε ὅτι ἄλα κείνα τὰ ψάρια—μὰ βάρσα γεμάτη!—ὄλος ἐκείνος ὁ θησαυρὸς, ἦτανε κίολας δικῶς του, καὶ ἄρχιος κίολας νὰ λογαριάζῃ μὲ τὸ νοῦ του πόσα λεπτά θὰ μποροῦσε νὰ κερδίσῃ...

Τὴ στιγμή ὅμως ποῦ πλησίασε, ἡ βάρσα μεταμορφώθηκε ἀμέσως σ' ἓνα ψηλὸ βράχο, πᾶνω στὸν ὁποῖο τὸ φαροκίοντο τοῦ Ὑβάνιπ χτέπησε μὲ τὸση ὀρμή, ὡς ν' αἰοῦσε στὰ δύο, ὡς μαροδοτσοφρο!...

Ἐνα τεράστιο κῆμα σημάθηκε τότε, τὸ ὁποῖο κατάπτε ὡς ἀχόρατογο ὅτομα, τὴν θορματικωμένη βάρσα τοῦ Ὑβάνιπ. Κόνταψε νὰ καταπῆ καὶ τὸν ἴδιο, μὴ ὁ Ὑβάνιπ ἀνοσταθῶς ὡς ὁμοιοτοῦς μὲ τὰ πόδια καὶ μὲ τὰ χέρια, παλαιόντας ἀπεγνωσμένα μὲ τὸ ἔγρὸ στοιχεῖο...

Ἐνα κῆμα τὸν ἐσπρωξε κόρα πρὸς τὴν στερρά, ἐκείνη ποῦ κροβαλε τόσο ξαφνικά ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο πατόσε τέλος τὸ πόδι του στὸ ἀσφαλὲς ἐκείνο καταφύγειο...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ὄλα ἐκείνη ἡ στερρὰ διαλυθῆκε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, ὡς νὰτᾶνε ἔνας ὄγκος ἀπὸ νερὸ, ποῦ ἔσπασε ἔξω!—Κι' ὁ Ὑβάνιπ ἔπεσε ὡς μὴ μαθηρὴ κα' ἀπόθεμην ἄβρο, ποῦ τὸν ροφεροῦσε ὀλόκληρο, ὡς μὴ μαγγίντες!...

Σὲ λίγο ξανθιμένο, τὸν ἐπείρανε τῆς θαλάσσης, γιὰ νὰ βρεθῇ ὄμος μέσα στὴ δίνη τῶν κυμάτων ποῦ τὸν πετούσανε μετὰ καὶ ἀριστερά, ὡς ποῦ τέλος ἔνα κῆμα κινῶ ὕψωτο, ἔνα κῆμα ἄγρο καὶ φρενασιμένο, τὸν ἔσηκωσε ψηλά καὶ τὸν πέταξε στὴν ἑξορὰ, πᾶνω στὸν ἄδωο σταυρὸ, ἀπ' τὸν ὁποῖο εἶχε ἐξεκαρφῶσαι πρὸ ὀλίγου τὸν ἐκπῶροσο! Τὸ ντάγμα ἦταν τόσο ὕψωτο, ὡς καὶ ὁ Ὑβάνιπ ἔγιαν σεντιμῆματα πᾶνω στὸν σταυρὸ ἐκείνο. Τὰ κόκκιλά του ἔσπασαν, τὸ κρανίο του ἀνοῖξε στὰ δύο, καὶ τὸ πτόμα του ἔγιναι γαστρομένο στὰ ἔξω τοῦ σταυροῦ, κοσμήλι καὶ ἀνθρώπινο, χωρὶς ζῶη, χωρὶς ἀνοῦ, μαροδαμένο μὲ τὰ φέκια ποῦχε σέρε παρῆς του ἀπ' τὴ θάλασσα!...

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΝΤΟΥΣΣΕ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΕΜΝΙΕΣ

— Ὁ νέος μῆτης τῆς Τόνιδος εἶνε ἀρετὰ πολιτισμένος ἄνθρωπος: γράφει στίχους, συνθέτει μουσικὴ καὶ ζωγραφίζει ἀρετὰ καλά. Τὰ δύο τελευταία προσόντα τὰ ἔχει μ' ἕνα ἄλλος Ἀφρικανὸς μονάρχης, ὁ σουλεϊνῶνος τοῦ Μαρόκου...

Χωρὶς ζωή, χωρὶς πνοή!...